

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Ion Agârbiceanu

Fefelega și alte povestiri

REGIS

Cuprins

POVESTIRILE LUI MĂRUNȚELU	3
CINE E MĂRUNȚELU?.....	3
ÎNTÂIUL AN ÎN COLIBIȚA.....	11
DUPĂ PATRU ANI ÎN COLIBIȚA.....	22
MĂRUNȚELU NICĂIRI.....	38
COLIBIȚENII SE MIRĂ IAR.....	47
MĂRUNȚELU SE PREGĂTEȘTE DE POVESTIT.....	54
MEȘTERII CÂNTĂRII.....	63
HARNICA LUCRĂTOARE.....	72
ARĂTAREA CEA DIN ABURI.....	78
ÎN LUMEA CELOR TARI.....	84
BABA CU OBRAZUL STRICAT DE VĂRSAT.....	90
FEMEIA CEA ALBĂ.....	96
BOLOVANUL CEL SUR.....	103
POVEȘTEA SE OPREȘTE.....	111
FEFELEAGA.....	117

CINE E MĂRUNȚELU?

În vremurile vechi nu erau pe satele noastre învățători cu multă școală. De obicei, dascălii cari învățau pe copii să citească, să scrie și să socotească erau aceiași care duminicile și în sărbători cântau în biserică, în strană, din bucoavnele cele groase. Învățătură multă nu aveau, dar la înmormântări, la cununii și la feștanii îmbătau pe creștini cu cântările lor. Toți aveau glas bun, și dacă din școlile lor ieșeau și copii cari abia puteau silabisi, apoi cântece – și bisericești și lumești – știau cu toții cu nemiluita.

Așa că mare mirare s-a iscat în toate satele din jur când au aflat oamenii că în Colibița este dascăl un domn, îmbrăcat nemțește, care știe câte-n lună și în soare. Chiar în Colibița, sat vestit de sărăcie!

Cine e? De unde a venit? La ce școli mari a învățat? Cu cât îl plătesc colibițenii? E holtei sau om însurat? Are vite? Are oi?

Așa se frământau satele din jur, iar cei din Colibița nu le puteau

răspunde la toate întrebările. Nici ei nu știau cine e și de unde a venit. Pe la sfârșitul lui septembrie s-au trezit în sat cu un călător, cu un omuleț cât un snop, cât o coșniță de albine, cu pălărie în cap, în spate cu o desagă veche, petecită, nu prea plină. Trecea prin mijlocul uliții, c-un băț în mână. Călinii de prin curți săreau pe garduri, pe porțițe, lătrând furioși. Dacă ar fi putut ieși în uliță, Colibița n-ar fi azi cu dascăl: l-ar fi rupt potaele! Și ce mare pagubă ar fi fost pentru sat! Avea capul plin de toate cunoștințele, ca stupul de albine! Și cu cât drag îl ascultă copiii și merg la școală săltând, ca la culesul viilor.

Așa își laudau colibițenii pe noul lor dascăl, la vreo jumătate de an după ce străinul s-a pripășit în satul lor.

Era însurat? Nu era. Nici o doamnă n-a venit în urma lui. Își luase o bătrânică din sat să-i facă demâncare, să-i spele, să-i măture.

Avea vite? Avea oi? Nu avea. Nimeni n-a văzut, prin curtea casei în care locuia, nici o coadă de vită. Dar avea o stupină cu patruzeci de stupi! se mirau colibițenii.

— Doamne sfinte! — ziceau străinii cari îi ascultau, — de unde atâția stupi deodată?

— Nu știm nici noi! Știm atât, că toamna și toată iarna, când nu era în școală cu copiii, lucra la stupină și, până încă nu se deștepta musca, ne-am trezit cu cei patruzeci de stupi, înșiruiți frumos pe două rânduri, în stupina cea nouă.

— Și nu v-a spus de unde și cum i-a adus într-o singură noapte? Să știți că aici nu poate fi lucru curat! Băgați de seamă! N-a luat cumva albinele de la stupii

voștri? Că sunt oameni meșteri, cari vrăjesc albinele străine să intre în coșnițele lor.

— Poate să nu fie lucru curat – răspundeau colibițenii – dar nu putea să adune albinele din stupii din sat, că erau încă amorțite. Da-n noaptea când a adus coșnițele lui, Vuța Surdului de la noi, baba aceea care descântă și pe la voi, a mărturisit în fața popii că, neputând închide ochii toată noaptea din pricina durerilor de picioare, a auzit un vâjâit prin văzduh, pe la miezul nopții, și pe cineva strigând mereu din mijlocul vâjâitului: „Încet, încet! încet și cu socoteală!” Și larma aceea s-a coborât și în grădina școlii, și s-a topit deodată.

— I-a adus din văzduh! De bună seamă că dascălul vostru e un vrăjitor! ziceau străinii.

Colibițenii nu știau ce să creadă. Când au început să iasă albinele în gură de primăvară, toți au putut vedea că stupii lor au iernat bine și nu i-a stricat nimeni, și mulți s-au dus să vadă și stupii dascălului. Erau toți bogați în albine, și omulețul care îngrijea stupina se vedea stupar vechi, căci începu să le dea sfaturi cum să le grijească, mai ales când vor începe a roi.

Mai mulți l-au întrebat de unde le are și cum le-a adus în sat, dar el răspundea tuturor:

— Nu-i bine să vorbești despre asta, că albinele se pot supăra și să se întoarcă de unde au venit. Nu le place să le știe lumea povestea.

Cu răspunsul ăsta au trebuit să se mulțumească colibițenii, și ei credeau că nici popa nu știe mai mult.

Și popa era mai întâi răspunzător că străinul acela mărunțel, îmbrăcat nemțește, a rămas dascăl în Colibița.